

Visky András

[130. ZSOLTÁR. ÁTIRAT]

A házassági szerződést már akkor
felbontottad. Nem szándékosan
Vagy jó előre megfontoltan,
megengedem, ezt csak dölyfös
Írásszakértők vélelmezik, bosszúból
vagy tudatlanságból. Én inkább
A bocsánatos feledékenységre
gondolok, mintha nem volna a
Kezed ügyében az okmány, amely
a szövetséget magabízón kivonta
Az idő törvénye alól, majd ugyanavval
az indulattal ketté szelted a tengert,
Megálljt parancsoltál a megáradt
folyónak aratás idején, édes vizet
Fakasztottál a sértődékeny sziklából,
és a pusztát virágba borítottad,
Mint egy nászágyat, emléket emlékre
halmozva, mint aki a legnagyobb
Gyönyörűségét a túlszűfolt múzeumokban
találja, mert egyedül ott keresi.

Már akkor, a lelegején érvényét veszítette
az egyezés, amikor az önismeretre
Alapoztad, és a féktelen féltékenységet
a legfőbb erény hírébe hoztad.

Magányos Isten, csak térülsz-fordulsz.

Hogyan is lakhatnád be egyes-egyedül
az eget, közben meg formai okokra
Hivatkozva nem vagy hajlandó végre
visszacsomagolni a világot a mozdulatlan
Törvény légüres dokumentumába.

A mélységből kiáltok hozzád, hallgass meg.

Alföld, 2002/12.

VISKY ANDRÁS (1957, MAROSVÁSÁRHELY) ÍRÓ, DRAMATURG, SZERKESZTŐ